TRIBUNALENS DOM (femte avdelningen)

den 13 september 2010 *

I mål T-193/06,

**Télévision française 1 SA (TF1),** Boulogne-Billancourt (Frankrike), företrätt av advokaterna J.-P. Hordies och C. Smits,

sökande,

mot

**Europeiska kommissionen,** företrädd av C. Giolito, T. Scharf och B. Stromsky, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

med stöd av

**Republiken Frankrike,** företrädd av G. de Bergues och L. Butel, båda i egenskap av ombud,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2006) 832 slutlig av den 22 mars 2006 om stödåtgärder till förmån för filmsektorn och den audiovisuella sektorn i Frankrike (stöd NN 84/2004 och N 95/2004 – Frankrike, statlig stödordning för film och annan audiovisuell produktion), meddelar

TRIBUNALEN (femte avdelningen),

sammansatt av ordföranden M. Vilaras samt domarna M. Prek och V.M. Ciucă (refe

rent), justitiesekreterare: handläggaren T. Weiler,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 22 april 2010,

följande

## Dom

### Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 87.1 EG föreskrivs att ”[o]m inte annat föreskrivs i detta fördrag, är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna”.

2 I artikel 87.3 d EG föreskrivs att som förenligt med den gemensamma marknaden kan anses stöd för att främja kultur och bevara kulturarvet, om sådant stöd inte påverkar handelsvillkoren och konkurrensen inom gemenskapen i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset.

3 I meddelande av den 26 september 2001 från kommissionen till rådet, Europaparlamentet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om vissa rättsliga aspekter på biofilm och annan audiovisuell produktion (EGT C 43, 2002, s. 6) anges de specifika kriterier som ligger till grund för kommissionens bedömning av statligt

stöd till filmproduktion och annan audiovisuell produktion inom ramen för undantaget enligt artikel 87.3 d EG. I detta meddelande klargörs även att kommissionen, när den bedömer systemen för stöd till filmproduktion och audiovisuell produktion, ska kontrollera att stödsystemen följer ”principen om allmän lagenlighet”, det vill säga att de inte innehåller bestämmelser som strider mot EG-fördragets bestämmelser på andra områden än statligt stöd (inklusive skattebestämmelser). År 2004 förlängde kommissionen giltighetstiden för de särskilda kriterierna för stöd till produktion av biofilm och tv-program till den 30 juni 2007 (EUT C 123, s. 1).

4 I den franska lagen nr 86-1067 av den 30 september 1986 om kommunikationsfrihet (loi nº 86-1067, du 30 septembre 1986, relative à la liberté de communication) (JORF av den 1 oktober 1986, s. 11755), i dess lydelse enligt bland annat lag nr 2000-719 av den 1 augusti 2000 (JORF av den 2 augusti 2000, s. 11903), fastställs de regler som gäller för audiovisuella kommunikationstjänster.

5 I den franska lagstiftningen föranstaltas om åtgärder till stöd för filmproduktion och annan audiovisuell produktion. Det rör sig för det första om åtgärder för stöd till producenter, vilka genomförs av Centre national de la cinématographie (CNC) (nationella filminstitutet). Dessa stödåtgärder finansieras, bland annat, genom en skatt på tv-företagens omsättning (nedan kallad skatten). Vidare rör det sig om skyldigheter för tv-företagen att investera i filmproduktion och audiovisuell produktion [nedan kallade investeringsskyldigheterna eller de obligatoriska investeringarna. Övers. anm.].

6 De stödåtgärder till förmån för filmproduktion och annan audiovisuell produktion som CNC vidtar regleras genom följande lagstiftning:

— vad gäller filmsektorn, dekret nr 99-130 av den 24 februari 1999 om ekonomiskt stöd till filmindustrin (décret nº 99-130, du 24 février 1999, relatif au soutien financier de l'industrie cinématographique (JORF av den 25 februari 1999, s. 2902), i ändrad lydelse,

— när det gäller den audiovisuella sektorn, dekret nr 95-110 av den 2 februari 1995 om ekonomiskt statsstöd till den audiovisuella programindustrin (décret nº 95-110, du 2 février 1995, relatif au soutien financier de l'État à l'industrie des programmes audiovisuels) (JORF av den 3 februari 1995, s. 1875), som kompletterats genom dekret nr 98-35 av den 14 januari 1998 om ekonomiskt statsstöd till den audiovisuella industrin (décret nº 98-35, du 14 janvier 1998, relatif au soutien financier de l'État à l'industrie audiovisuelle) (JORF av den 17 januari 1998, s. 742), i ändrad lydelse.

7 Föreskrifter om skatten ges i artikel 302bis KB i skattelagen (code général des impôts), vilken införts genom artikel 28 punkt A i lag nr 97-1239 av den 29 december 1997 om korrigerad budget för år 1997 (loi nº 97-1239, du 29 décembre 1997, de finances rectificative pour 1997) (JORF av den 30 december 1997, s. 19101), och vilken ändrats genom lag nr 2005-1719 av den 30 december 2005 om budget för år 2006 (loi nº 2005-1719, du 30 décembre 2005, de finances pour 2006) (JORF av den 31 december 2005, s. 20597), och genom lag nr 2005-1720 av den 30 december 2005 om korrigerad budget för år 2005 (loi nº 2005-1720, du 30 décembre 2005, de finances rectificative pour 2005) (JORF av den 31 december 2005, s. 20654).

8 Investeringsskyldigheterna regleras genom följande lagstiftning:

— dekret nr 2001-609 av den 9 juli 2001 innehållande tillämpningsföreskrifter för punkt 3 i artikel 27 och artikel 71 i lag nr 86-1067, och avseende bidrag från tv-företag som sänder okodat via det analoga marknätet till utveckling av filmproduktion och produktion av andra audiovisuella verk (décret nº 2001-609, du 9 juillet 2001, pris pour l'application du point 3 de l'article 27 et de l'article 71 de la loi nº 86-1067 et relatif à la contribution des éditeurs de services de télévision diffusés en clair par voie hertzienne terrestre en mode analogique au développement de la production d'oeuvres cinématographiques et audiovisuelles (JORF av den 11 juli 2001, s. 11073), i ändrad lydelse,

— dekret nr 2001-1332 av den 28 december 2001 innehållande tillämpningsföreskrifter för artiklarna 27, 28 och 71 i nr 86-1067, och avseende bidrag från tv-företag, som sänder via det analoga marknätet och som finansieras genom tittaravgifter, till utveckling av filmproduktion och produktion av andra audiovisuella verk (décret nº 2001-1332, du 28 décembre 2001, pris pour l'application des articles 27, 28 et 71 de la loi nº 86-1067 et relatif à la contribution des éditeurs de services de télévision diffusés par voie hertzienne terrestre en mode analogique dont le financement fait appel à une rémunération de la part des usagers au développement de la production d'oeuvres cinématographiques et audiovisuelles) (*JORF* av den 29 december 2001, s. 21310), i ändrad lydelse,

— dekret nr 2001-1333 av den 28 december 2001 med tillämpningsföreskrifter för artiklarna 27, 70 och 71 i lag nr 86-1067, och om fastställelse av allmänna principer för andra digitala marksändningar än radiosändningar (décret nº 2001-1333, du 28 décembre 2001, pris pour l'application des articles 27, 70 et 71 de la loi nº 86-1067 et fixant les principes généraux concernant la diffusion des services autres que radiophoniques par voie hertzienne terrestre en mode numérique) (JORF av den 29 décembre 2001, s. 21315), i ändrad lydelse,

— dekret nr 2002-140 av den 4 februari 2002 med tillämpningsföreskrifter för artiklarna 33, 33-1, 33-2 och 71 i lag nr 86-1067, och om fastställelse av regler för olika kategorier av radio- och tv-sändningar via kabelnät eller via satellit (décret nº 2002-140, du 4 février 2002, pris pour l'application des articles 33, 33-1, 33-2 et 71 de la loi nº 86-1067 et fixant le régime applicable aux différentes catégories de services de radiodiffusion sonore et de télévision distribués par câble ou diffusés par satellite) (JORF av den 6 februari 2002, s. 2412), i ändrad lydelse.

9 Dessa obligatoriska investeringar ska inom den audiovisuella sektorn till två tredjedelar och inom filmsektorn till tre fjärdedelar användas till oberoende produktion. Vid förhandlingen bekräftades att begreppet oberoende produktion innebär att verkets producent är oberoende i förhållande till det tv-företag som finansierar detsamma. Begreppet definieras enligt relativa kriterier rörande, bland annat, producentens och tv-företagets ömsesidiga innehav av bolagskapital eller rösträtter och tv-företagets deltagande i producentens senaste produktioner.

10 CNC:s stödåtgärder till förmån för audiovisuell produktion ska även komma oberoende produktionsbolag till godo, varvid begreppet oberoende producent definieras på samma sätt som när det gäller de obligatoriska investeringarna.

## Bakgrund till tvisten

11 Den 15 juli 1992 godkände Europeiska gemenskapernas kommission genom beslut om stöd N 7/92 (EGT C 203, s. 14), på obegränsad tid, vissa delar av det franska systemet för stöd till filmproduktion och annan audiovisuell produktion.

12 Genom beslut om stöd N 3/98 av den 3 juni 1998, i dess ändrade lydelse av den 29 juli 2008 (EGT C 279, s. 4), godkände kommissionen för en period av två år vissa ändringar i systemet för automatiskt stöd till filmproduktion. Den 7 augusti 1998 förlängdes detta godkännande till den 3 juni 2004.

13 Genom skrivelse av den 3 oktober 2001 anförde sökanden, Télévision française 1 SA (TF1) två klagomål hos kommissionen rörande vissa aspekter av det franska systemet för stöd till filmsektorn och den audiovisuella sektorn.

14 Genom skrivelse av den 16 februari 2004 anmälde de franska myndigheterna den selektiva stödordning avseende filmproduktion som berörde utomeuropeiska områden (N 95/2004). Kommissionen begärde ytterligare upplysningar från de franska myndigheterna. De efterkom denna begäran. De sände även en presentation angående stödordningens genomförande, vilken de återkallade i januari 2005.

15 Genom skrivelser av den 13 och den 27 april 2004 sände CNC upplysningar angående sökandens klagomål till kommissionen.

16 Genom skrivelse av den 24 maj 2004 anmälde de franska myndigheterna samtliga stöd till förmån för film och den audiovisuella sektorn till kommissionen och begärde därvid att denna temporärt skulle förlänga giltigheten av godkännandet av de stöd som omfattades av besluten om stöd N 7/92 och N 3/98. Kommissionen avslog denna begäran. Genom skrivelse av den 27 juli 2004 anmodade kommissionen de franska myndigheterna att komplettera sin anmälan, vilket de gjorde genom flera skrivelser under åren 2004 och 2005. Den 14 december 2004 registrerades samtliga anmälda stöd under ärendenummer NN 84/2004.

17 Genom skrivelse av den 22 december 2004 underrättade kommissionen de franska myndigheterna om att den ansåg att de anmälda stöden var rättsstridiga i den mening som avses i artikel 88.3 EG, eftersom de redan hade genomförts.

18 Genom skrivelse av den 10 januari 2006 kompletterade sökanden sina klagomål av den 3 oktober 2001.

19 Genom beslut K(2006) 832 slutlig av den 22 mars 2006 om stödåtgärder till förmån för filmsektorn och den audiovisuella sektorn i Frankrike (stöd NN 84/2004 och N 95/2004 – Frankrike, statlig stödordning för film och annan audiovisuell produktion) (nedan kallat beslutet) beslutade kommissionen efter den preliminära granskningen enligt artikel 88.3 EG att inte göra några invändningar mot de aktuella åtgärderna.

20 Den 14 december 2006 offentliggjordes en sammanfattning av beslutet i *Europeiska unionens officiella tidning* (EUT C 305, s. 12), innehållande en hänvisning till kommissionens webbplats där beslutet i fulltext fanns tillgängligt.

**Beslutet**

21 Det framgår av beslutet att det avsåg ordningen för stöd till filmproduktion och audiovisuell produktion, särskilt det ekonomiska stöd som beviljades via CNC och investeringsskyldigheterna.

22 Vad för det första gäller de stödåtgärder som via CNC beviljades filmproduktion och audiovisuell produktion, beskrev kommissionen detta organ som ett offentligrättsligt administrativt organ, vilket är ett rättssubjekt med ekonomisk självbestämmanderätt lydande under det franska kultur- och kommunikationsministeriet (punkt II stycke 20 i beslutet). Den av CNC förvaltade budgeten är indelad i två avdelningar: avdelningen för den ”Audiovisuella industrin” (innefattande kontot för stöd till den audiovisuella programindustrin (COSIP)) och avdelningen för ”Filmindustrin” (punkt II stycke 21 i beslutet). Kommissionen angav därefter att CNC:s budget finansieras genom skatteliknande avgifter, däribland skatten (punkt II stycke 22 i beslutet). Kommissionen erinrade om att skatten, enligt artikel 302bis KB i den franska skattelagen, ska betalas av i Frankrike etablerade leverantörer av tv-tjänster som mottas på det franska fastlandet och i utomeuropeiska departement, vilka under det föregående året har sänt ett eller flera audiovisuella verk eller filmverk som är berättigade till stöd från CNC. Skatten beräknas huvudsakligen utifrån dessa tv-företags omsättning (punkt II styckena 23 och 24 i beslutet).

23 När det gäller CNC:s stödåtgärder till förmån för filmproduktion och audiovisuell produktion, vilka har kritiserats i förevarande mål, beskrev kommissionen i beslutet åtgärderna för ”stöd till produktion av långfilmer” (punkt II, styckena 29–95), ”stöd till marknadsföring av filmverk i utlandet” (punkt II, styckena 121–126), ”stöd

till kortfilm" (punkt II, styckena 127–149) och "stöd till audiovisuell produktion" (punkt II, styckena 186–219). Kommissionen beskrev även hur dessa åtgärder finansierades (punkt II, styckena 19–24).

24 Efter att ha analyserat dessa åtgärder i beslutet, slog kommissionen fast att vissa av dem utgjorde statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG och att de var förenliga med den gemensamma marknaden enligt artikel 87.3 d EG till slutet av år 2011. Med tillämpning av kommissionens förordning (EG) nr 69/2001 av den 12 januari 2001 om tillämpningen av artiklarna 87 [EG] och 88 [EG] på stöd av mindre betydelse (EGT L 10, s. 30) fann kommissionen däremot att vissa andra av dessa åtgärder inte utgjorde statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG (punkt III, styckena 38–124 i beslutet avseende "stöd till film – stöd till långfilmsproduktion", punkt III, styckena 158–193 i beslutet avseende "stöd till marknadsföring av filmverk i utlandet", punkt III, styckena 194–223 i beslutet avseende "stöd till kortfilm", punkt III, styckena 257–331 i beslutet avseende "stöd till audiovisuell produktion"). Kommissionens drog sin slutsats att vissa åtgärder var förenliga med den gemensamma marknaden enligt artikel 87.3 d EG antingen genom att tillämpa de kriterier som fastställts i det ovan i punkt 3 nämnda meddelandet från år 2001, eller genom att tillämpa dem analogt eller som relevant referenspunkt. Kommissionen beslutade således att inte göra några invändningar med avseende på dem.

25 Vad för det andra gäller investeringsskyldigheterna (punkt II, styckena 246–255 i beslutet) angav kommissionen att de, med vissa variationer angående det närmare genomförandet, åligger tv-företag som sänder okodat via det analoga eller digitala marknätet, via kabelnätet eller via satellit, betal-tv-företag som sänder via det analoga marknätet, och tv-företag som tillhandahåller så kallad *pay-per-view*-tv, som sänds via det digitala marknätet.

26 Kommissionen preciserade att storleken på de obligatoriska investeringarna fastställs som en procentuell andel av respektive tv-företags omsättning under det föregående året (punkt II, stycke 250 i beslutet). Beloppet varierar beroende på sändningssätt och respektive tv-företags särdrag (punkt II, styckena 251–254 i beslutet). Kommissionen påpekade allmänt att den procentuella andel av omsättningen som ska investeras i filmproduktion är högre om tv-företagets programutbud huvudsakligen utgörs av filmer och lägre om så inte är fallet (punkt II, stycke 251 i beslutet).

27 Kommissionen ansåg att dessa obligatoriska investeringar inte innefattar statliga medel och att de således inte utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 87 EG (punkt III, styckena 390–398 i beslutet).

28 I punkt IV i beslutet ”beklaga[de] kommissionen att Frankrike, i strid med artikel 88.3 [EG], genomfört de flesta av de åtgärder som granska[t]s i förevarande beslut”. Därefter angav kommissionen att de statliga stödåtgärder som kritiserats i förevarande mål och som anmälts till kommissionen och som omfattas av beslutet är förenliga med den gemensamma marknaden med stöd av artikel 87.3 d EG till slutet av år 2011. Kommissionen gjorde slutligen även följande klargörande i denna punkt:

”Kommissionen betonar att denna frist beviljas mot bakgrund av de franska myndigheternas åtagande att ’vidta nödvändiga justeringar för att iaktta förändringar i reglerna avseende statligt stöd till filmindustrin och den audiovisuella industrin efter den 30 juni 2007’. Kommissionen erinrar de franska myndigheterna om att de årligen ska inge en rapport om genomförandet av de anmälda åtgärderna. Rapporten ska vara tillräckligt detaljerad för att kommissionen ska kunna fastställa huruvida dessa mekanismer snedvrider konkurrensen i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset.”

**Förfarande och parternas yrkanden**

29 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 juli 2006.

30 Genom handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 4 oktober 2006 ansökte Republiken Frankrike om att få intervenera i detta mål till stöd för kommissionens yrkanden. Ordföranden på förstainstansrättens första avdelning biföll interventionsansökan genom beslut av den 14 november 2006. Intervenienten inkom med sin inlaga, och övriga parter yttrade sig över denna inom föreskrivna tidsfrister.

31 På grund av ändringen i sammansättningen av förstainstansrättens avdelningar förordnades referenten att tjänstgöra på femte avdelningen. Förevarande mål tilldelades följaktligen denna avdelning.

32 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen (femte avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 22 april 2010.

33 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

— förklara att talan kan upptas till sakprövning,

— ogiltigförklara beslutet, och

— besluta om rättegångskostnaderna i enlighet med gällande rätt.

34 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— i första hand avvisa talan,

— i andra hand ogilla talan eftersom det är uppenbart att den helt saknar rättslig grund, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

35 Republiken Frankrike har yrkat att tribunalen ska

— i första hand avvisa talan,

— i andra hand ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

**Rättslig bedömning**

36 Kommissionen har inte formellt framställt någon invändning om rättegångshinder i den mening som avses i artikel 114 i tribunalens rättegångsregler, men har likväl, med åberopande av sökandens bristande talerätt, bestritt att talan kan upptas till sakprövning.

*Parternas argument*

37 Kommissionen har bestritt att talan kan upptas till sakprövning och har därvid hävdat att sökanden inte är personligen berörd av beslutet. Eftersom sökanden har ifrågasatt att beslutet är välgrundat ska den, enligt rättspraxis, styrka sin särskilda ställning, genom att visa att dess marknadsställning väsentligt påverkas, och inte bara sin ställning i egenskap av konkurrent till det företag som mottar stödet.

38 Sökanden borde ha genomfört en marknadsanalys i syfte att fastställa beträffande vilka specifika produkter eller på vilka geografiska marknader den konkurrerar med stödmottagarna (generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande i mål C-78/03 P, kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, där domstolen meddelade dom den 13 december 2005, REG 2005, s. I-10737, s. I-10741, punkterna 117 och 118). Sökanden borde således ha visat att den inte kan komma i åtnjutande av någon av de stödåtgärder som avses i beslutet och att denna nackdel väsentligt har påverkat sökandens konkurrensställning.

39 Kommissionen har i dupliken angett att sökanden inte har försökt styrka att den har ett direkt och personligen berättigat intresse av att få saken prövad vad gäller CNC:s produktionsstöd. Därav har kommissionen dragit slutsatsen att sökanden underförstått har medgett att talan endast kan tas upp till sakprövning vad gäller investeringsskyldigheterna. Detta kan enkelt förklaras av den omständigheten att sökanden kan komma i åtnjutande av CNC:s produktionsstöd. I fråga om filmproduktion mottar

sökanden bland annat automatiskt stöd till produktion och distribution samt stöd till videoutgivning. Såvitt angår audiovisuell produktion kommer sökanden direkt i åtnjutande av stöd från COSIP, via sina produktionsdotterbolag, och indirekt för de program som kanalen förfinansierar hos exekutiva producenter. Det följer enligt kommissionen av fast rättspraxis att en talan om ogiltigförklaring kan upptas till sakprövning endast om sökanden har ett faktiskt intresse av att den angripna rättsakten ogiltigförklaras. Detta är emellertid inte fallet i förevarande mål, eftersom sökanden, för det fall tribunalen bifaller talan och ogiltigförklarar beslutet i den del det avser stödåtgärder som förklarats förenliga, inte skulle komma i åtnjutande av det aktuella stödet och skulle befinna sig i en mindre fördelaktig situation än den som följer av beslutet.

40 För det fall kommissionen med avseende på investeringsskyldigheterna gjorde en felaktig bedömning när den konstaterade att det inte förekom statliga medel, borde sökanden likaså ha visat att dess konkurrensställning har påverkats väsentligt på grund av att den, inte ens potentiellt, kom i åtnjutande av de aktuella stödåtgärderna.

41 Kommissionen har för det första erinrat om att investeringsskyldigheterna, med vissa variationer angående det närmare genomförandet, innebär att tv-företagen årligen måste avsätta vissa belopp till finansiering av filmproduktion och annan audiovisuell produktion. Dessa skyldigheter åligger alla tv-företag och sökandens talan kan således inte upptas till sakprövning, eftersom den riktar sig mot beslutet att inte kvalifi-

cera denna åtgärd som stöd. Sökandens hänvisning till den lagstiftning som var i kraft när den ingav sina klagomål år 2001 är irrelevant vid bedömningen av huruvida talan kan upptas till sakprövning, eftersom en rättsakts lagenlighet, enligt fast rättspraxis, ska bedömas utifrån de faktiska och rättsliga förhållanden som förelåg när rättsakten antogs. Den skillnad i behandling som enligt sökanden följer av att endast vissa tv-företag som sänder via det digitala marknätet berörs av investeringsskyldigheterna, vilket medför diskriminering och underförstått en påverkan på sökandens konkurrensställning, motiveras enligt kommissionen av objektiva faktorer som sammanhänger med företagens omsättning. De tv-företag som särbehandlas är vidare sådana tv-företag som inte sänder audiovisuella verk, eller som gör det i ringa omfattning, och som därför inte konkurrerar med sådana tv-företag som sökanden, vars programutbud i stor utsträckning utgörs av audiovisuella verk.

42 Som svar på sökandens argument har kommissionen och Republiken Frankrike för det andra gjort gällande att de franska myndigheterna, i enlighet med artikel 3.1 i rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television (EGT L 298, s. 23; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 3), i ändrad lydelse, har valt att anta striktare bestämmelser än dem som följer av direktivet och att beräkna investeringarnas belopp i förhållande till tv-företagens omsättning. I vart fall åligger investeringsskyldigheterna, enligt den franska lagstiftningen, alla franska tv-företag i samma utsträckning. Den omständigheten att sökanden har högre utgifter i detta avseende än dess konkurrenter på grund av sökandens ställning på den franska marknaden för sändningsverksamhet för television och på grund av dess höga omsättning räcker inte för att särskilja den, vilket sökanden förefaller medge i sin replik. Sökanden har medgett att den aktuella åtgärden är till förfång för en vid krets av aktörer. Kommissionen har därför gjort gällande att om många andra aktörer befinner sig i samma situation som sökanden, visar detta att sökanden inte befinner sig i en särskild situation, i strid med kraven i domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen (REG 1963, s. 197; svensk specialutgåva, volym 1, s. 181).

43 För det tredje har kommissionen och Republiken Frankrike tillbakavisat sökandens påstående att CNC:s stödåtgärder och de obligatoriska investeringarna kommer stora kommunikationskoncerner till godo i stället för att gynna oberoende produktion. Enligt den franska lagstiftningen ska två tredjedelar av tv-företagens obligatoriska investeringar användas till oberoende audiovisuell produktion, enligt samma kriterier. I praktiken görs huvuddelen av dessa investeringar, i form av köp och förskottsbetalda köp, hos producenter som är oberoende av alla koncerner inom sektorn för audiovisuell kommunikation. Även om det antas att det franska systemet gynnar dessa kommunikationskoncerner missgynnas i vart fall sökanden på samma sätt som alla andra tv-företag som omfattas av samma skyldigheter. Verkningarna av det franska systemet på sökanden beror endast på dennas konkurrensställning, i så måtto att eftersom sökanden är det tv-företag som har den högsta omsättningen finansierar den, via skyldigheten att investera i oberoende produktion, andra producenter av audiovisuella verk i större utsträckning än dess konkurrenter, men detta sker alltid med utgångspunkt i ett objektivt kriterium, nämligen omsättningen.

44 Kommissionen har, mot bakgrund av rätten till domstolsskydd, betonat att den är skyldig att följa gällande rätt och fast rättspraxis såsom denna följer särskilt av förstainstansrättens dom av den 13 september 2006 i mål T-210/02, British Aggregates mot kommissionen (REG 2006, s. II-2789) (se även domstolens dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkt 40). I teorin skulle sökanden således kunna vägra att rätta sig efter det bindande systemet med obligatoriska investeringar och vid en nationell domstol göra gällande att detta system inte är förenligt med gemenskapsrätten, varvid den nationella domstolen, i förekommande fall, skulle vara skyldig att inhämta ett förhandsavgörande från EU-domstolen angående beslutets giltighet.

45 Republiken Frankrike delar kommissionens uppfattning att sökandens talan ska avvisas, eftersom sökanden inte är personligen berörd av beslutet.

46 Republiken Frankrike har, i likhet med kommissionen, hävdat att det följer av fast rättspraxis att eftersom sökanden har ifrågasatt att beslutet är välgrundat, kan talan tas upp till sakprövning endast om sökanden visar att dennas konkurrensställning påverkas väsentligt genom den aktuella åtgärden. Med avseende på sökandens hänvisning till generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande i det ovan i punkt 38 nämnda målet kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, har Republiken Frankrike även framhållit att det räcker att erinra om att domstolen i den domen bekräftade kravet på att sökandepartens konkurrensställning påverkas väsentligt. I likhet med kommissionen har Republiken Frankrike anfört att det inte räcker att sökanden åberopar sin ställning av berörd part i den mening som avses i artikel 88.2 EG och att det föreligger en konkurrenssituation, utan sökanden måste visa i vilken omfattning dess ställning på marknaden påverkas. Till skillnad från vad sökanden har hävdat antog kommissionen beslutet till följd av de franska myndigheternas anmälan, den 24 maj 2004, av samtliga ordningar för stöd till film och den audiovisuella industrin, och inte till följd av sökandens klagomål av den 3 oktober 2001.

47 Vidare har sökanden inte visat att dess konkurrensställning påverkas väsentligt till följd av beslutet. Republiken Frankrike har, i likhet med kommissionen, som svar på sökandens argument för det första gjort gällande att de franska myndigheterna har valt att fastställa storleken på de obligatoriska investeringarna i förhållande till tv-företagens omsättning, och att den omständigheten att sökanden har högre utgifter i detta avseende än dess konkurrenter på grund av dess ställning på den franska marknaden för sändningsverksamhet för television och på grund av dess höga omsättning inte räcker för att särskilja den. Det förefaller som om sökanden har medgett detta faktum i repliken (se ovan punkt 42).

48 Vad gäller sökandens påstående att CNC:s stödåtgärder och de obligatoriska investeringarna kommer stora kommunikationskoncerner till godo, i stället för att främja oberoende produktion, har Republiken Frankrike tillagt att det, med avseende på en tredjedel av de obligatoriska investeringar som sökanden ska genomföra, i likhet med vad som gäller för de andra tv-företagen står sökanden fritt att investera i vilken

producent den vill, däribland i dess egna dotterbolag. Som exempel har Republiken Frankrike hänvisat till sifferuppgifter för år 2005 rörande sökandens investeringar i audiovisuell produktion och filmproduktion.

49 Sökanden kan vidare inom ramen för sina investeringsskyldigheter till förmån för oberoende produktion åtnjuta ensamrätt under en relativt lång period på 42 månader, och inte 18 månader såsom sökanden har hävdat. Bortsett från dessa skyldigheter behåller tv-företagen den ekonomiska kontrollen över de verk som de finansierar, eftersom de har stort handlingsutrymme både i produktionsskedet genom valet av finansieringsformer och vid utnyttjandet vad gäller rättigheternas varaktighet, återköp och utnyttjande på olika medier.

50 Sökanden är i vart fall inte i stånd att visa att dess konkurrensställning påverkas väsentligt. Sökanden omfattas nämligen av skyldigheten att investera i audiovisuell produktion och filmproduktion på samma sätt som samtliga franska tv-företag, i förhållande till dess omsättning. I likhet med kommissionen ställer sig Republiken Frankrike frågande till huruvida sökanden, som kommer i åtnjutande av stödåtgärderna till förmån för film och den audiovisuella industrin, har intresse av en ogiltigförklaring av beslutet i vilket dessa åtgärder förklaras vara förenliga (se ovan punkt 39).

51 Sökanden har gjort gällande att den är direkt och personligen berörd av beslutet. Vad gäller sökandens direkta intresse av att väcka talan mot beslutet har den hävdat att varje företag som konkurrerar med det företag som mottar stödet har ett intresse av

att utverka en ogiltigförklaring av det kommissionsbeslut varigenom stödet förklaras förenligt med den gemensamma marknaden, eftersom en ogiltigförklaring medför att granskningen av stödets förenlighet återupptas. Dessutom har det aktuella stödet redan beviljats, med den följden att beslutet gör det möjligt att upprätthålla ett stöd som sökanden sedan år 2001 försöker få upphävt. Sökanden har i repliken betonat att kommissionen inte har bestritt att sökanden har ett sådant direkt intresse.

52 Det följer vidare av rättspraxis att sökandens personliga intresse är styrkt, eftersom dess ställning på marknaden påverkas av de stödåtgärder som avses i beslutet. Sökanden anser att de två villkor som kommissionen har uppställt i svaromålet går utöver kraven i rättspraxis. När det gäller det villkor som rör den omständigheten att sökanden inte har kommit i åtnjutande av de stödåtgärder som avses i beslutet har sökanden hävdat att dess talerätt grundar sig på att den är en berörd part i den mening som avses i artikel 88.2 EG och i artikel 1 h i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88 EG] (EGT L 83, s. 1). När grunderna för en talan avser huruvida ett beslut är välgrundat ska sökanden styrka sin särskilda ställning. Denna särskilda ställning kan vara en följd av påverkan på sökandens konkurrensställning och, i förekommande fall, av sökandens deltagande i det preliminära granskningsförfarandet. Med ett annat synsätt skulle man bortse från det faktum att ett till synes allmänt stöd i själva verket endast gynnar vissa aktörer eller vissa verksamheter, även om det i teorin kan komma alla aktörer till godo.

53 Sökanden har hävdat att det föreligger en påverkan på dess konkurrensställning på marknaden för fria tv-sändningar och på marknaden för förvärv av audiovisuella rättigheter och audiovisuellt innehåll. Genom beslutet upprätthålls nämligen ett system med obligatoriska bidrag till förmån för audiovisuell produktion, på så sätt att det i beslutet förklaras dels att de obligatoriska investeringarna inte utgör statligt stöd, dels att CNC:s stödåtgärder utgör ett stöd som är förenligt med den gemensamma marknaden. Dessa problem ligger bakom sökandens klagomål.

54 De påtalade stödåtgärderna, vilka har godkänts i beslutet, ger upphov till en konkurrensnackdel genom att sökandens möjligheter att utveckla sin produktionsverksamhet begränsas med avseende på de två tredjedelar av utgifterna som avser de obligatoriska investeringarna. Nämnda åtgärder gynnar också de kommunikationskoncerner som konkurrerar med sökanden. Vad gäller påståendet att sökanden har den ekonomiska kontrollen över de produktioner som den finansierar har sökanden, som svar till Republiken Frankrike, gjort gällande att omfattningen av de investeringsskyldigheter som åligger den är sådan att den de facto är avgörande för användningen av sökandens samlade investeringskapacitet.

55 Såsom sökanden utförligt har förklarat i sina klagomål leder det franska systemet för stöd till filmindustrin och den audiovisuella industrin till att sökanden – genom betalningen av skatten för att finansiera COSIP och COSIP:s subventioner till oberoende producenter – bidrar till att finansiera sina egna konkurrenter. Till följd av definitionen av ”oberoende producent” i den franska lagstiftningen kontrolleras nämligen ett antal av dessa producenter av sökandens konkurrenter, och ett stort antal av dessa ägs av stora kommunikationskoncerner vars verksamhet består av antingen tv-sändningar (via kabel, satellit, det digitala marknätet, webb-tv) eller audiovisuell produktion, eller också av båda dessa verksamheter.

56 Sökanden har i detta hänseende bestritt de sifferuppgifter avseende år 2005 som Republiken Frankrike har presenterat. Av de 26 producenter som betecknas som oberoende enligt den franska lagstiftningen och med vilka sökanden slutit avtal under år 2005 stod i verkligheten endast 9 inte i något beroendeförhållande till ett tv-företag. Av de 17 övriga var 8 dotterbolag i audiovisuella koncerner och 9 var företag som ingick i industriella koncerner, vilket gav dem en betydande ekonomisk tyngd, och de flesta av dem var samtidigt både producent och distributör. Sökanden har uppgett att dessa 17 handelspartners i de flesta fall var stora och ekonomiskt starka företag som inte motsvarar definitionen av ”oberoende producent” i tjugotredje skälet i direktiv 89/552. Enligt sökanden räcker det att konstatera att det vid en rangordning av

producenterna av fiktion för den första delen av kvällssändningarna år 2005 framkom att det var en koncern som, via sina 5 dotterbolag, främst gynnades av den franska lagstiftningen om produktionsstöd och obligatoriska investeringar. Denna rangordning visar också att ingen verkligt oberoende producent enligt lydelsen och andemeningen i direktiv 89/552 återfanns bland de tio mest betydande producenterna år 2005.

57 Dessa stora kommunikationskoncerner skulle vidare kunna dra nytta av stödsystemet utan att behöva delta i finansieringen av detsamma. Förutom stöd från COSIP via de producenter som ingår i koncernen, skulle dessa koncerner kunna inneha tidsmässigt obegränsade samproduktionsrättigheter avseende de framställda verken vilka de sedermera skulle kunna sälja, till exempel till sökanden. Dessa stora koncerner får således en stor fördel vid utarbetandet av verkkataloger och vid sändning av verken med annan teknik, exempelvis via det digitala marknätet, via satellit, webb-tv och via tredje generationens mobiltelefoni. Dessa koncerner, som har en stark ställning i och med att de redan har utarbetat kataloger, sänder hädanefter via det digitala marknätet och konkurrerar därvid direkt med sökanden.

58 Tv-företagen kan däremot inte i praktiken skapa rättighetskataloger, eftersom de inte kan inneha samproduktionsrättigheter avseende de audiovisuella verk som finansierats med hjälp av tv-företagens obligatoriska investeringar hos oberoende produktionsbolag, vilka utgör två tredjedelar av deras utgifter med avseende på de obligatoriska investeringarna. De kan endast förvärva ”sändningsandelar”, det vill säga sändningsrättigheter avseende dessa verk, vilka är begränsade till ett visst antal sändningar under en kort period.

59 Mot bakgrund av den ständiga pressen från dessa konkurrerande kommunikationskoncerner är sökanden och andra tv-företag, vid utgången av sändningsrättigheterna,

varvid ensamrätt endast gäller i 18 månader, kommersiellt tvungna att återköpa de audiovisuella verk som de har finansierat. De ledande franska tv-serierna produceras nämligen under längre tid än den ursprungliga löptiden för sändningsrättigheterna avseende de första avsnitten och det är därför nödvändigt att återköpa dessa rättigheter för att förhindra att dessa avsnitt sänds i konkurrerande kanaler. Som svar till Republiken Frankrike som har åberopat tv-företagens stora handlingsutrymme vad gäller utnyttjandet av verken och sändningsrättigheternas varaktighet, har sökanden hävdat att denna varaktighet liksom antalet tillåtna sändningar under denna period är noga reglerade i fransk lagstiftning.

60 I repliken har sökanden tillagt att storleken på de obligatoriska investeringarna, enligt den franska lagstiftningen, beräknas utifrån kanalens omsättning och inte utifrån programbudgeten, såsom det föreskrivs i artikel 5 i direktiv 89/552. Sökandens utgifter i detta avseende är således betydligt högre än konkurrenternas, bland andra France 2, France 3 och M6, utgifter. Detta påverkar sökandens fria budgetanvändning och dess programval i negativ riktning, vilket bidrar till att särskilja den i förhållande till konkurrenterna. Sökanden har även erinrat om att bidraget till utveckling av produktionen av audiovisuella verk, vid den tidpunkt då klagomålet ingavs år 2001, endast omfattade tv-företag som sänder okodat via det analoga marknätet, det vill säga sökanden, de båda statliga tv-kanalerna och M6. Övriga kommunikationskoncerner med verksamhet i Frankrike som inte drev denna typ av kanaler undgick dessa skyldigheter. Även om lagstiftningen gradvis har utvecklats så att samma slags skyldigheter åligger andra tv-företag, har dessa skyldigheter inte varit lika betungande som de som åligger sökanden och de belopp som investerats inte lika stora som de som sökanden har varit tvungen att betala. Den omständigheten att beslutet även skulle kunna påverka andra aktörer och att det skulle kunna ge upphov till en mer omfattande skada, utgör ytterligare ett skäl till att talan ska tas upp till sakprövning.

61 Sökanden har tillbakavisat Republiken Frankrikes påståenden att sökanden direkt och indirekt fått en fördel genom systemet för stöd till audiovisuell produktion. Sökanden har påstått att den inte har fått någon indirekt fördel genom CNC:s stödåtgärder. Det ekonomiska stödet från CNC till en viss produktion kommer nämligen uteslutande producenten tillgodo, i det att dennes konto hos CNC krediteras och i det att nya stöd automatiskt kan skapas. Däremot minskar inte tv-företagens investeringsskyldigheter till följd av CNC:s stöd. Det ekonomiska stödet till sådana producenter som inte är dotterbolag till sökanden ger således inte denna någon fördel. CNC:s beviljande av detta stöd, vilket grundar sig på ett tv-företags, exempelvis sökandens, ekonomiska åtagande, med minst 25 procent av den beräknade produktionskostnaden, medför inte heller någon minskning av tv-företagets skyldigheter enligt lagstiftningen eller av dess kostnader. Sökanden anser även att den vinning som den, via sina dotterbolag, har av stödet till audiovisuell produktion är marginell. Endast en tredjedel av de obligatoriska investeringarna skulle eventuellt kunna genomföras tillsammans med sökandens produktionsdotterbolag, av vilka ett litet antal producerar program som hålls i reserv, och endast två av dem mottog år 2005 ekonomiskt stöd från CNC med ett belopp som var betydligt lägre än den Skatt som sökanden hade varit tvungen att betala samma år.

62 Sökanden har hävdat att det följer av rättspraxis att en sökandeparts särskilda ställning, i den mening som avses i domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet Plaumann mot kommissionen, inte enbart följer av att dess konkurrensställning på marknaden påverkas väsentligt (förstainstansrättens dom av den 10 maj 2006 i mål T-395/04, Air One mot kommissionen, REG 2006, s. II-1343, punkt 32). Sökanden har dessutom påpekat att generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande i det ovan i punkt 38 nämnda målet kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punkterna 141 och 142, klart förespråkade att en tillämpning av kriteriet att en sökande ska vara personligen berörd inte längre uteslutande ska avse sådan påverkan. Andra omständigheter skulle kunna beaktas, exempelvis det faktum att sökandens klagomål av år 2001 med tillägg år 2006, till skillnad från vad Republiken Frankrike har gjort gällande, är

upprinnelsen till beslutet. Kommissionen har inte bestritt detta och beslutet innehåller för övrigt hänvisningar till klagomålet och utgör ett svar på detsamma.

63 En alltför strikt tolkning av begreppet personligt intresse av att få saken prövad, som den som kommissionen har gjort gällande, skulle medföra att sökanden fråntas sin rätt till ett effektivt domstolsskydd. Om sökanden inte hade rätt att väcka talan vid tribunalen skulle den nämligen sakna all möjlighet att i sak diskutera frågan huruvida de obligatoriska investeringarna utgör statligt stöd.

*Tribunalens bedömning*

64 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG får varje fysisk eller juridisk person väcka talan mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom.

65 Eftersom beslutet är riktat till Republiken Frankrike, ska tribunalen i förevarande fall ta ställning till om det direkt och personligen berör sökanden.

66 Vad gäller kravet på personlig påverkan följer det av fast rättspraxis att andra personer än dem som ett beslut är riktat till kan göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom berör dem personligen på motsvarande sätt som den som beslutet är riktat till (domstolens dom i det ovan i punkt 42 nämnda målet Plaumann mot kommissionen, s. 223, samt dom av den 19 maj 1993 i mål C-198/91, Cook mot kommissionen, REG 1993, s. I-2487, punkt 20, svensk specialutgåva, volym 14, s. I-201, och

av den 15 juni 1993 i mål C-225/91 Matra mot kommissionen, REG 1993, s. I-3203, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 14, s. I-213, domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punkt 33, och dom av den 22 december 2008 i mål C-487/06 P, British Aggregates mot kommissionen, REG 2008, s. I-10505, punkt 26).

67 Tribunalen ska följaktligen pröva huruvida det kan anses att sökanden i förevarande fall är personligen berörd av beslutet.

68 Sökanden har yrkat att tribunalen ska ogiltigförklara ett beslut som antagits efter ett preliminärt granskningsförfarande enligt artikel 88.3 EG.

69 I samband med förfarandet för kontroll av statligt stöd enligt artikel 88 EG ska en åtskillnad göras mellan å ena sidan den preliminära fasen av granskningen av stöden, vilken anges i artikel 88.3 EG och vilken enbart syftar till att göra det möjligt för kommissionen att bilda sig en första uppfattning om huruvida stödåtgärden helt eller delvis är förenlig med den gemensamma marknaden, och å andra sidan den granskningsfas som anges i artikel 88.2 EG. Denna granskningsfas syftar till att göra det möjligt för kommissionen att få kunskap om samtliga omständigheter i ärendet, och det är först under denna fas som kommissionen enligt EG-fördraget har en skyldighet att ge berörda parter tillfälle att yttra sig (se domarna i de ovan i punkt 66 nämnda målen Cook mot kommissionen, punkt 22, och Matra mot kommissionen, punkt 16, domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punkt 34, och domen av den 22 december 2008 i det ovan i punkt 66 nämnda målet British Aggregates mot kommissionen, punkt 27).

70 När kommissionen, utan att inleda det formella granskningsförfarandet enligt artikel 88.2 EG, genom beslut med stöd av artikel 88.3 EG, fastslår att ett stöd är förenligt

med den gemensamma marknaden, kan de personer som åtnjuter dessa processrättsliga skyddsregler endast göra dessa skyddsregler gällande om de har möjlighet att väcka talan mot kommissionens beslut vid gemenskapsdomstolen. Av dessa skäl kommer gemenskapsdomstolen att ta upp en talan om ogiltigförklaring av ett sådant beslut till prövning som väckts av en berörd part enligt artikel 88.2 EG om den som väckt talan gjort detta i syfte att tillvarata de processuella rättigheter som han åtnjuter enligt den senare bestämmelsen (se domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punkt 35 och där angiven rättspraxis, och domen av den 22 december 2008 i det ovan i punkt 66 nämnda målet British Aggregates mot kommissionen, punkt 28).

71 Domstolen har tidigare preciserat att sådana berörda parter i den mening som avses i artikel 88.2 EG är personer, företag eller sammanslutningar, vars intressen eventuellt skadas av att ett stöd beviljas, det vill säga särskilt företag som konkurrerar med stödmottagarna samt branschorganisationer (se domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punkt 36 och där angiven rättspraxis, och domen av den 22 december 2008 i det ovan i punkt 66 nämnda målet British Aggregates mot kommissionen, punkt 29).

72 Om sökanden däremot ifrågasätter att det beslut som innehåller själva bedömningen av stödet är välgrundat, är det inte tillräckligt att sökanden anses vara berörd enligt artikel 88.2 EG för att talan ska kunna prövas. Sökanden måste visa att han har en särskild ställning i den mening som avses i domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet Plaumann mot kommissionen. Så skulle till exempel vara fallet om sökandens marknadsställning väsentligt påverkades av det stöd som är föremål för prövning i det aktuella beslutet (domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punkt 37, och domen av den 22 december 2008 i det ovan i punkt 66 nämnda målet British Aggregates mot kommissionen, punkt 30; se även, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 28 januari 1986 i mål 169/84, Cofaz m.fl. mot kommissionen, REG 1986, s. 391, punkterna 22–25; svensk specialutgåva, volym 8, s. 421).

73 Det ska i förevarande fall preciseras att beslutets allmänna tillämplighet, vilken är ett resultat av att det innebär ett godkännande av stödordningar som är tillämpliga på en typ av företag som definieras på ett allmänt och abstrakt sätt, inte medför att ovan angiven rättspraxis inte skulle vara tillämplig (se, för ett liknande resonemang, domen av den 22 december 2008 i det ovan i punkt 66 nämnda målet British Aggregates mot kommissionen, punkt 31).

74 Sökanden har åberopat tre grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avser ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten. Som andra grund har sökanden gjort gällande att artikel 87.1 EG har åsidosatts. Den tredje grunden avser ett åsidosättande av artikel 87.3 d EG.

75 Inte någon av dessa grunder för ogiltigförklaring syftar till att visa att de aktuella stödåtgärderna gav upphov till allvarliga svårigheter vid bedömningen av om de utgör statligt stöd eller om de är förenliga med den gemensamma marknaden, vilket skulle ha medfört att kommissionen var skyldig att inleda det formella granskningsförfarandet. Sökanden har inte ifrågasatt kommissionens beslut att inte inleda det formella granskningsförfarandet enligt artikel 88.2 EG, och den har inte åberopat något åsidosättande av de processuella rättigheter som följer av denna bestämmelse. Syftet med sökandens talan är endast att beslutet ska ogiltigförklaras i sak. Sökanden har bekräftat detta förhållande vid förhandlingen som svar på en fråga från tribunalen, och detta har noterats i förhandlingsprotokollet.

76 Eftersom förevarande talan således inte syftar till att skydda sökandens processuella rättigheter, räcker inte blott den omständigheten att sökanden kan anses som en berörd part i den mening som avses i artikel 88.2 EG för att talan ska kunna tas upp till sakprövning. Sökanden måste således visa att den har en särskild ställning i den mening som avses i domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet Plaumann mot kommissionen, bland annat på grund av att dess marknadsställning väsentligt påverkas genom de åtgärder som omfattas av beslutet.

77 Det ska härvid erinras om att ett företag inte enbart kan åberopa den omständigheten att det är konkurrent till det företag som mottagit det aktuella stödet, utan det ska dessutom visa i vilken utsträckning dess marknadsställning har påverkats (domstolens dom av den 23 maj 2000 i mål C-106/98 P, Comité d'entreprise de la Société française de production m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. I-3659, punkterna 40 och 41, och av den 22 november 2007 i mål C-525/04 P, Spanien mot Lenzing, REG 2007, s. I-9947, punkt 33, samt förstainstansrättens dom av den 27 september 2006 i mål T-117/04, Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren m.fl. mot kommissionen, REG 2006, s. II-3861, punkt 53).

78 Såsom sökanden har bekräftat vid förhandlingen som svar på en fråga från tribunalen, ska påverkan på sökandens konkurrensställning bedömas i förhållande till mottagarna av de aktuella stödåtgärderna. De aktuella åtgärderna utgör ett stöd till filmproduktion och produktion av audiovisuella verk och det ska därför anses att de är till fördel för aktörer som är verksamma inom filmsektorn och den audiovisuella sektorn, eller åtminstone i en av dessa sektorer beroende på vilken åtgärd det rör sig om. Sökanden, som är ett tv-företag, är likaså verksam inom programproduktion och kan därmed också komma i åtnjutande av de aktuella stödåtgärderna.

79 Sökanden har angett att det är i förhållande till andra tv-företag och stora koncerner för audiovisuell kommunikation som dess konkurrensställning påverkas. Sökanden har dessutom hävdat att dess ställning påverkas på marknaden för fria tv-sändningar liksom på marknaden för förvärv av audiovisuella rättigheter och audiovisuellt innehåll.

80 Sökanden har emellertid inte konkret och exakt visat på vilket sätt dess konkurrensställning väsenligt påverkas, i synnerhet på dessa båda marknader, i förhållande till de med sökanden konkurrerande tv-företagen och stora koncernerna för audiovisuell kommunikation som har fördel av de aktuella åtgärderna.

81 Sökanden har inte förebringat någon bevisning som gör det möjligt att fastställa att dess konkurrensställning väsentligt påverkas jämfört med andra tv-företag, med avseende på såväl investeringsskyldigheterna som CNC:s stödåtgärder, vilka har kritiserats av sökanden.

82 Vad för det första gäller de obligatoriska investeringarna konstaterar tribunalen att sökanden inte har gjort gällande att de andra tv-företagen – vilka kan komma i åtnjutande av dessa åtgärder för deras eventuella produktionsverksamhet – omfattas av andra villkor för att motta stödet än dem som gäller för sökanden och som kan medföra att sökandens konkurrensställning väsentligt påverkas.

83 Sökanden har vidare gjort gällande att dess utgifter i fråga om de obligatoriska investeringarna är betydligt högre än konkurrenternas, bland andra France 2, France 3 och M6, utgifter och att detta påverkar sökandens fria budgetanvändning och dess programval i negativ riktning, vilket bidrar till att särskilja sökanden i förhållande till konkurrenterna. Såsom sökanden har bekräftat vid förhandlingen som svar på en fråga från tribunalen omfattades emellertid de med sökanden konkurrerande tv-företagen, enligt de bestämmelser som avses i beslutet, också av investeringsskyldigheterna. Dessutom fastställs storleken på dessa investeringar som en procentuell andel av respektive tv-företags omsättning under det föregående året (se ovan punkt 26). Det faktum att de av sökanden nämnda konkurrenterna, enligt den franska lagstiftningen, omfattas av investeringsskyldigheterna i samma omfattning som sökanden genom att samma procentsats tillämpas på deras omsättning leder följaktligen till den slutsatsen – vilken även kommissionen och Republiken Frankrike har dragit – att även om sökandens utgifter är högre än nämnda konkurrenters utgifter är detta endast en följd av att sökandens omsättning är högre än deras. Sökanden kan således inte med framgång åberopa denna omständighet för att styrka att den har en särskild ställning i den mening som avses i domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet Plaumann mot kommissionen. Sökanden har inte heller åberopat någon omständighet som styrker

att dess konkurrensställning, vid den tidpunkt då beslutet antogs, påverkades väsentligt till följd av att en viss procentsats tillämpades i fråga om andra tv-företag.

84 Till skillnad från vad sökanden har hävdat kan det inte anses att sökanden har en särskild ställning på grund av den omständigheten att de obligatoriska investeringarna fastställs utifrån det berörda tv-företagets omsättning och inte utifrån dess programbudget, såsom det föreskrivs i artikel 5 i direktiv 89/552. Sökanden har nämligen, för det första, inte visat på vilket sätt denna beräkningsmetod försätter sökanden i en annan situation än den i vilken dess konkurrenter – som är tv-företag – befinner sig, och sökanden har för övrigt betonat att andra tv-företag kunde befinna sig i en liknande situation som sökanden. För det andra ankommer det inte på tribunalen att inom ramen för förevarande talan göra en bedömning av den franska lagstiftningen mot bakgrund av direktiv 89/552.

85 Vad gäller skyldigheten att avsätta minst två tredjedelar av de obligatoriska investeringarna inom den audiovisuella sektorn, och minst tre fjärdedelar av dessa investeringar inom filmsektorn, till utveckling av oberoende produktion (se ovan punkt 9), finner tribunalen följande. Den definition av ”oberoende produktion” som ges i fransk lagstiftning innebär särskilt att producenten ska vara oberoende i förhållande till det tv-företag som har beställt den aktuella produktionen (punkt II, stycke 249 i beslutet). Detta har bekräftats av parterna vid förhandlingen. Även om ett sådant åliggande, såsom sökanden har gjort gällande, kan medföra att dess möjligheter att utveckla sin produktionsverksamhet begränsas, ska det konstateras att sökanden inte har angett på vilket sätt den befinner sig i en annan situation än den situation i vilken de konkurrerande tv-företagen befinner sig.

86 Det följer således av det ovanstående att sökanden inte har visat, med avseende på investeringsskyldigheterna, att dess konkurrensställning har påverkats väsentligt jämfört med andra tv-företags.

87 Vad vidare gäller de stödåtgärder från CNC:s sida som har kritiserats inom ramen för förevarande förfarande, har sökanden inte anfört något argument till styrkande av att den befinner sig i en särskild situation i förhållande till de andra tv-företagen. För fullständighetens skull ska det påpekas att kravet att en producent ska ha finansiering från ett tv-företag för att denna producent ska kunna omfattas av nämnda åtgärder – samtidigt som producenten måste vara oberoende i förhållande till det tv-företag som tillhandahåller finansieringen – åvilar sökanden på samma sätt som andra tv-företag, vilket sökanden inte har bestritt.

88 När det gäller finansieringen av CNC:s stödåtgärder, särskilt genom tv-företagens betalning av Skatten, har sökanden uppgett vid förhandlingen, som svar på en fråga från tribunalen, att de tv-företag med vilka den konkurrerar är skyldiga att betala Skatten. Denna beräknas på grundval av tv-företagens omsättning och fastställs som en procentuell andel av densamma. Det ska således inte anses att sökanden kan särskiljas från andra tv-företag med vilka den konkurrerar.

89 Sökanden har följaktligen inte visat att dess konkurrensställning har påverkats väsentligt i förhållande till de andra tv-företagen när det gäller CNC:s stödåtgärder.

90 Vad vidare gäller sökandens påstående att dess konkurrensställning har påverkats i förhållande till stora koncerner för audiovisuell kommunikation, ska det påpekas att sökanden inte exakt har definierat dessa koncerner och inte tillräckligt ingående har angett i vilket konkurrensförhållande den står till dem.

91 Tribunalen erinrar om att sökandens konkurrensställning ska bedömas i förhållande till de aktuella stödmottagarnas konkurrensställning. Av detta följer att de stora koncernerna för audiovisuell kommunikation som sökanden har hänvisat till åtminstone ska vara verksamma inom programproduktion. I den mån dessa koncerner även ägnar sig åt tv-sändningsverksamhet ska det konstateras att sökanden överhuvudtaget inte har angett på vilket sätt deras situation är annorlunda jämfört med den situation, vilken behandlats ovan i punkterna 81–89, i vilken de tv-företag som har produktionsverksamhet befinner sig.

92 Under dessa omständigheter har sökanden inte anfört tillräckligt utförliga argument eller bevisning till stöd för påståendet att dess konkurrensställning påverkas i förhållande till stora koncerner för audiovisuell kommunikation, och det kan därför inte fastställas att sökanden är personligen berörd. Det ska härvid erinras om att det inte ankommer på tribunalen att göra antaganden om de resonemang och de precisa såväl juridiska som faktiska överväganden som skulle kunna underbygga sökandens ifrågasättanden (förstainstansrättens beslut av den 19 maj 2008 i mål T-144/04, TF1 mot kommissionen, REG 2008, s. II-761, punkt 57).

93 Mot bakgrund av allt det ovanstående finner tribunalen dels att sökanden inte har styrkt att dess konkurrensställning påverkas väsentligt, dels att det inte kan anses att sökanden är personligen berörd av beslutet. Sökanden har följaktligen inte talerätt.

94 Denna slutsats påverkas inte av sökandens argument att den, för det fall förevarande talan avvisas, inte har någon möjlighet att ifrågasätta beslutet. Enligt domstolens fasta praxis äger nämligen en sökandes tolkning av rätten till effektivt domstolsskydd inte företräde framför de villkor som gäller för att en talan om ogiltigförklaring ska kunna upptas till sakprövning. Vad avser just det rättsområde som avses i förevarande talan har domstolen redan preciserat att en enskild som inte är direkt och personligen berörd av ett kommissionsbeslut om statligt stöd, och vars eventuella intressen således inte påverkas av den statliga åtgärd som detta beslut avser, inte kan åberopa principen om rätten till domstolsskydd mot ett sådant beslut (se domstolens dom av den 22 november 2007 i mål C-260/05 P, Sniace mot kommissionen, REG 2007, s. I-10005, punkterna 64 och 65 och där angiven rättspraxis). Det framgår av det ovan anförda att det just är ett av dessa två rekvisit som inte är uppfyllt i förevarande fall, eftersom sökanden inte har styrkt att den var personligen berörd av beslutet. Av detta följer att sökanden inte har grund för sitt påstående att en avvisning av förevarande talan skulle innebära ett åsidosättande av dess rätt till ett effektivt domstolsskydd.

95 Av det ovan anförda följer att förevarande talan ska avvisas.

**Rättegångskostnader**

96 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden ska bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader. Eftersom sökanden har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

97 Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna ska vidare de medlemsstater som har intervenerat i målet bära sina rättegångskostnader. Republiken Frankrike ska följaktligen bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (femte avdelningen)

följande:

**1) Talan avvisas.**

**2) Télévision française 1 SA (TF1) ska bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader.**

**3) Republiken Frankrike ska bära sina rättegångskostnader.**

Vilaras Prek Ciucă

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 13 september 2010.

Underskrifter